

Čo sa na nás chystá? Ako možno zastaviť „rozbehnutý vlak“?

- CZ24 News | 7. ledna 2022

„Čo sa na nás chystá?“ – to je otázka, ktorú si dnes kladie čoraz viac ľudí, ktorí začínajú vnímať, že politika sa stala procesom úplne mimo kontroly demokraticky zmýšľajúcich občanov. Je čoraz očividnejšie, že je im bránené v rozhodovaní o ich budúcnosti. Existujú aj iné sily, ktoré postupnými, čoraz rozhodnejšími krokmi realizujú projekt nového spoločenského poriadku. Možno to dosvedčiť mnohými odkazmi, a nie nevyhnutne iba faktmi z oficiálneho politického a spoločenského života. Tak ako samotná realita sveta má svoju bezprostredne viditeľnú stránku, za ktorou sa skrýva jej „odvrátená tvár“, tak aj politika má svoj exoterický (mediálny) a ezoterický (zahalený, tajný) rozmer. Ale už tu na Zemi nie je nič také skryté, aby to nebolo aspoň náznakovo vyjavené. Všimnime si jedno takéto „znamenie“.

Na jeseň roku 2020 vydalo talianske vydavateľstvo Marsilio knihu Giugliana di Bernarda [Il futuro di Homo sapiens](#) (Budúcnosť Homo sapiens). Zaujímavý je jej autor: Giuliano di Bernardo je zasvätený slobodomurár, ktorý v rokoch 1990 až 1993 bol veľmajstrom Veľkého Orientu Talianska a svoju starostlivosť o dobro človeka prejavil krátko nato založením novej slobodomurárskej lóže [Gran Loggia Regolare d'Italia](#). Keďže slobodomurárstvo má veľa spoločného so skrytou stránkou politiky, jeho názory nemožno brať na ľahkú váhu. Na prvý pohľad sa zdá, že ide o súkromné úvahy autora, ale pri pozornejšom čítaní zistíme, že ide o zámerné **poodhalenie plánu**, ku ktorého uskutočneniu činnosť západných politikov jednoznačne smeruje.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Celú vec dobre dokresľuje di Bernardovo vystúpenie v talianskej televízii *Telerama* 15. augusta 2020, v ktorom poskytol rozhovor o svojej práve vydávanej knihe. Moderátor programu ju predstavil ako „hlboko filozofickú, historickú a existenciálnu analýzu“ problémov, ktoré trápia dnešných ľudí, a opýtal sa di Bernarda, prečo vlastne knihu napísal. Odpoveďou bolo, že ide o akúsi autorovu zrelú životnú bilanciu toho, čomu zasvätil celý svoj život. Diváci sa tak mohli tešiť na celoživotné dielo jedného z najznámejších talianskych slobodomurárov.

Začiatok svojej prezentácie venoval úvahám o zmysle ľudského života. Podľa di Bernarda je základným meradlom pri jeho určovaní to, čo sa bežne nazýva *šťastie*. Človek prežíva zmysluplný život, ak je šťastný. **Problém však spočíva v definovaní šťastia a di Bernardo poukazuje na jeho ťažkú uchopiteľnosť.** Svedčia o tom starogrécki filozofi – Sokrates a Aristoteles. Obaja sa pokúšali definovať šťastie, ale skončili pri „myšlienkových abstrakciách“. Di Bernardo preto navrhuje alternatívnu cestu, ktorá vychádza z analýzy sociálnej reality človeka. Okrem iného sa v nej venuje otázke rôznych náboženstiev v dejinách ľudstva a domnieva sa, že cesta k odhaleniu ich podstaty

vedie cez analýzu ich pôvodu. Podľa neho sú všetky náboženstvá „motivované ekonomickými potrebami“, čo potvrdzuje súhlasným odkazom na Marxovo známe stanovisko: filozofia, etika, estetika atď. sú vraj iba dôsledkom čiže nadstavbou vyrastajúcou z tejto základne.

Na tomto staromódnom marxistickom postoji by nebolo nič pozoruhodné, keby ho moderátorka nedala do súvislosti s fenoménom súčasnej globalizácie. Di Bernardo konštatuje, že globalizácia spočíva v „homogenizácii rôznych ľudských skupín“ a poukazuje na to, že ide o veľmi starý proces. Jeho prvú fázu vidí vo vzniku jednotlivých historických kráľovstiev. Išlo o zjednotenie množstva ľudí, ktorí hovorili rovnakým jazykom, mali rovnakú kultúru a vyznávali rovnaké náboženstvo. Táto rovnakosť jazyka, kultúry a náboženstva bola podľa Bernarda akousi „miniglobalizáciou“. Jeho hranice sa rozšírili vznikom ríš, v ktorých sa jednotlivé kráľovstvá spájali do jedného politického celku. Po tejto druhej fáze globalizácie, ktorej obdobie sa končí na prahu modernej doby, nastáva jej tretia a posledná fáza, tzn. **konečný proces zjednotenia ľudstva, ktorý umožnila a spustila moderná veda a technika.**

Moderná veda a technológie nespierne urýchlili globalistickú dynamiku a di Bernardo trvá na tom, že ide o nezvratný proces. Kto by to chcel zvrátiť, musel by zastaviť rozvoj vedy, čo je nemožné, pretože veda je vo svojej podstate otvorená novým objavom, neustálemu rozvoju a pokroku. Preto niet pochyb, že sa blížíme k momentu, keď vznikne jedna celosvetová spoločnosť, z ktorej sa odstránia všetky kolízne rozdiely medzi ľuďmi a národmi. Za týchto okolností sa vynára otázka: Kto a ako bude riadiť túto novú spoločnosť?

V tejto chvíli prichádza na rad situácia súvisiaca s vírusom spôsobujúcim Covid-19. Moderátorka ju charakterizuje ako „desivú skúsenosť“, ktorú sme v poslednej dobe boli nútení podstúpiť. Di Bernardo odpovedá, že Covid-19 sa tiež stal dôležitým urýchlňovačom procesu globalizácie. S istotou neomylného vizionára nám oznamuje, že pandémie Covid-19 „nie je výnimkou, ale pravidlom“. Konkrétne to znamená, že *„musíme očakávať ďalšie pandémie, ktoré budú ohrozovať prežitie ľudstva“*. **Nijaký návrat k „normálnosti“ sa konať nebude, ľudia si budú musieť zvyknúť na trvalý výnimočný stav**, ktorý sa doteraz vyhlasoval len v prípade mimoriadneho ohrozenia veľkej skupiny obyvateľstva. Teraz nám hovoria, že budeme žiť pod takouto hrozbou natrvalo.

Slová zasväteného slobodomurára nemajú rovnakú váhu ako slová nejakého plateného novinára. Majú skôr charakter predzvesti niečoho, čo sa už pripravuje za oponou oficiálnej politiky do posledného detailu. Na čo sa teda máme pripraviť? Di Bernardo bez váhania tvrdí, že **cieľom súčasných opatrení nie je vyhnúť zo sveta problém Covid-19, ale zaviesť novú formu riadenia spoločnosti**. Keďže permanentná pandémia nebude poznať hranice štátov, pôjde o globálnu núdzovú situáciu, ktorú bude možné vyriešiť iba vtedy, ak vznikne globálne centrum pre riadenie ľudstva. To okrem iného znamená, že **éra demokracie sa skončila**.

Demokracia je príliš váhavá, musí brať do úvahy opozičné postoje. V naliehavej situácii je však potrebné konať rýchlo a rozhodne a tomu musí zodpovedať aj štruktúra a mechanizmus riadenia planéty. Ak chceme získať aspoň matnú predstavu o tejto novej forme vlády, máme obrátiť svoju pozornosť na Čínu, ktorej režim di Bernardo charakterizuje ako „malú anticipáciu“ toho, čo čoskoro postihne celé ľudstvo.

Podľa známeho talianskeho slobodomurára bude vládna moc – zákonodarná, výkonná a súdna – zverená „Jednému-bohu“, ktorého skromným predobrazom je **súčasný čínsky prezident**. Tak ako tento, aj vládca celého sveta bude zvolený do svojho úradu doživotne a neobmedzene. Bude mať k dispozícii všetky možnosti vedy a techniky (di Bernardo spomína napríklad umelú inteligenciu) a jeho moc bude absolútna. Rozkoly medzi ľuďmi a národmi budú odstránené, čo bude okrem iného zabezpečené nahradením všetkých náboženstiev praktickou filozofiou konfucianizmu.

Dokážeme si takúto spoločnosť naozaj predstaviť? Spoločnosť, v ktorej výchova a napomínanie rodičov a priateľov budú nahradené chladným technologickým dohľadom nad všetkými aspektmi ľudského života? Možno aj preto sa moderátorka na konci rozhovoru pýta di Bernarda, čo si myslí o láske a jej vzťahu k ľudskému šťastiu. Di Bernardo sa odvoláva na svoje dlhoročné životné skúsenosti a predkladá to, k čomu dospel: láska je ilúzia. Ilúzia, ktorá nás motivuje k životu, ale v skutočnosti je iba márnym povznesením, vďaka ktorému sa dotýkame vrcholov života, aby sme sa vzápätí zrútili do priepasti sklamaní. Láska je úplne pominuteľná a ako všetko, čo existuje, musí nakoniec zaniknúť. Nová spoločnosť bude technologicky „realistická“ a už v nej nebude miesto pre lásku.

Je zrejmé, že plány na vytvorenie svetovej vlády sú v príkrom rozpore s kresťanským ponímaním života. Moderná doba vytvorila novú modlu vedy a pokroku a di Bernardov scenár nie je ničím iným než **výrazom modloslužby ľudí, ktorí vo svojom živote odmietli pravého Boha** a stratili tak správnu optiku, z ktorej by sa mohli pozeráť na človeka. Di Bernardo sa dištancuje od „myšlienkových abstrakcií“ Sokrata a Aristotela, ale uniká mu, že „veda“, „technika“ a „pokrok“ sú práve to, čo na nich tak ostro kritizuje. Veda, technika a pokrok neexistujú samy osebe, ale iba v konkrétnej činnosti rozumnej bytosti, ktorej život sa v žiadnom prípade nedá zredukovať na úzku oblasť, ktorú sú tieto moderné fenomény schopné pokryť.

Nie veda a technika majú riadiť človeka, ale naopak – človek má riadiť vedu a techniku podľa svojich záujmov. A jeho hlavným záujmom je podriaďovať sa zákonom Toho, ktorý je pôvodcom existencie sveta a ľudského života. Ak sa zdá, že veda a technika odvádzajú pozornosť ľudí od tohto záujmu, potom treba zmeniť svoj postoj k nim. Ak je zrejmé, že globalizácia v di Bernardovej koncepcii povedie k planetárnemu odcudzeniu človeka, je neprijateľné podľahnúť jej „nevyhnutnosti a nezvratnosti“, ale naopak, je **mimoriadne dôležité postaviť sa tomuto neblahému procesu**.

Ako však môžeme tento „rozbehnutý vlak“ zastaviť? Ako sa môžeme postaviť proti takej ohromnej moci, ktorá si s nami už teraz robí, čo chce? Kresťanská odpoveď nie je komplikovaná – **hľadajme vo svojom živote najprv Božie kráľovstvo a všetko ostatné nám bude dané navyše**. Nemusí ísť iba o základné existenčné potreby človeka. Prečo by to nemalo zahŕňať aj krach plánov globalistov, ktorých moc rastie úmerne našej nevernosti Kristovmu učeniu?

AUTOR: Roman Cardal

[ZDROJ](#)